

YOKLUKTAKİ VARLIK – 1 -

Yokluktan geldim,var oldum.

O'na ve Gerçek Varlığa gidiyorum.

Karanlıktan aydınlığa çıktım.

O'nsuz idim,yokta kaldım.

O'nun ilminde ve O'nunla oldum,var oldum ve aydınlandım,aydınlığı buldum.

O'nun dışındakileri yoklukta bıraktım,yokluğa attım.

O var idi..O'nun varlığı benim yokluğumla zuhur etti.

Bende zahir oldu.

Ben de bende zahir oldum.

Batından zahire zuhur ettim.

Damla idim,okyanusta yok oldum,gerçek varlığı buldum.

Ben iken,biz oldum.Biz de ben oldu.

Ben de oldu,benliğini buldu.

Kendini bende buldu.

Ben ise benliğimi bizde buldum.

Var mı yokta yoksa yok mu varda?

Bilemedim.

Tıpkı kişinin kendisini var bildiğinde yok,yok bildiğinde ise var olması gibi.

Çünkü var ve varlık yokluktan çıktı.

-“ Yokluk ispat edilemez.”¹

-“ Gördüm ki, esassız, fâni olan dünya, hiçlik derelerinde ve yokluk zulümatında yuvarlanıp gidiyor. Derdime merhem ararken, zehir ilâve etti.”²

¹ Lemalar | On Üçüncü Lem'a | 82,125.

² Lemalar | Yirmi Altıncı Lem'a | 229.

-“ O öyle bir Vâcibü'l-Vücuddur ki, akıp giden mevcudat, ancak Onun icad ve varlığının tecelliyatının tazelenen aynalarıdır. Onunla, Ona intisap etmekle ve Onu tanımakla hadsiz varlık nurları kazanılır; Onsuz ise sınırsız yokluk karanlıklarına düşülür ve ayrılık elemeleri çekilir.”³

-“ Beni yaratan, yokluk karanlıklarından çıkararak ve vücud nurunu bana ihsan eden Zat, bana kafidir.”⁴

-“ Ey hikmet! Bu gördüğün insanlar, Sultan-ı Ezelinin kudretiyle, yokluk karanlıklarından, ziyadar varlık alemine çıkarılan mahluklardır. Sultan-ı Ezeli, bütün mevcudatı içinde biz insanları seçmiş ve emanet-i kübrayı bize vermiştir. Biz, haşır yoluyla saadet-i ebediye müteveccihen hareket etmekteyiz. Dünyadaki işimiz de, o saadet-i ebediye yollarını temin etmekle re'sü'l-malımız olan istidatlarımızı nemalandırmaktır. Ve şu azim insan kervanına, bundan sonra Sultan-ı Ezeliden risalet vazifesiyle gelip riyaset eden benim. İşte o Sultan-ı Ezelinin risalet beratı olarak bana verdiği Kur'an-ı Azimüşşan elimdedir. Şüphən varsa al, oku!”⁵

-“ Yokluk içinde tükenmez bir varlık...”⁶

-“ Başta nev-i insan olarak bütün zî-hayatlar ve bütün eşya, fenâyâ düşmek ve ademe sukut etmek ve hiçlikte mahvolmak ve yoklukta îdam edilmek için yaratılmamışlar; belki, bekaya terakkî ile ve devama tasaffî ederek sermedî vazifeye istidat ile girmek için halk olunduklarını gayet kuvvetli ispat eder.”⁷

Kâfiruna ihlaseyn denilir.

Zira Kâfirun kelime-i tevhiddeki La-dır.

İhlas ise İlla-dır.

Kâfirunda şirki red varken,ihlasda Allahı kabul vardır.

Verilenler birer nimet olduğu gibi,verilmeyenlerde de bir nimet vardır. Mesela;Unutma.Her şeyi unutmadığımızı bir düşünün.Ağırlaşan bir bilgisayar gibi.

Ölüm.Ölüm olmasaydı,dedelerimizin dedelerinin tüm hastalıklı ve zahmetli halleriyle yanımızda olduğunu bir düşünün...

³ Şualar | Dördüncü Şuâ | 79.

⁴ Şualar | Dördüncü Şuâ | 85.

⁵ İsharatül-İcaz | Kur'an'ın Dört Temel Unsuru | 18.

⁶ Tarihçe-i Hayat | İkinci Kısım : Barla Hayatı | 149

⁷ Tarihçe-i Hayat | Beşinci Kısım : Denizli Hayatı | 389

Bayılma,hastalık,açlık,vs...

Tez-antitez,virüs-antivürüsü gerektirir.

-Olaylara nereden bakıyoruz?

Hastanın penceresinden mi,doktorun mu yoksa eczacının mı,yoksa ilaç fabrikasının mı,daha ilerisi tabiattaki çiçeklerin penceresinden mi?

Yoksa penceremiz yok mu veya kapalı mı,kalın perde mi,tül mü?

Mutlak hayr,mutlak güzel olan Allah ve diğer tarafta karmaşık ve karışık mahlukat!!!

Nereden bakalım?

Kader de öyle değil mi?

Kimin tarafından olaylara bakmaktayız?

-Başlangıçta bir kalem yaratılmış,hala durmuyor.Yazmaya devam ediyor.

Yazıyor..yazıyor,bir türlü bitmiyor ve bitiremiyor...

-Allah her şeyi oluşturacak,her şeyin ana-sını yönetiyor.

Allah üretime yönelik şeyleri yaratıyor.

Bir ayna yaratmış ki,her şeyi içine alıp eritiyor,yansıtıyor.

Dürüst ve yalan söylemiyor..Değiştirmiyor.

Ondan olsa gerek ki,parlak kalmış.

Kötüleri hep arkasına atıyor..arkasında saklıyor.Kimseye göstermiyor.

Biz Rabbe,Kur'an-a,İslama ne kadar aynalık yapıyoruz?

Biz kirlerimizi arkaya atmadık,içimizde sakladık,içimize attık.Oda yüzümüze yansıdı.

Kalbimiz ayna olmadı.

18 bin alemi görmedi ve gösteremedi,kendini bile.

Kalem ve Kelâm;gaybdan vücuda çıkarıyor.Batından zahire,bilinmezi bilinir yapıyor.

Karanlıktan aydınlığa çıkarıyor.Aydınları çıkarıyor.Aydınlar aydınlatıyor.

Sahte aydınlar karartıyor.

**İnsanlar cennetten Rablerini ve kendilerini bilmek için dünyaya gönderildiler.
Çünkü cennette zıtlıklar,olumsuzluklar ve Lâ yoktu.**

Orada her şey İllâ idi.Hu idi.Masivadan Lâ-yı alarak,daha doğrusu atarak İllâ-yı,O'nu bulduk,O'nu bildik,O'nu tanıdık...

Aslında biz O'nu burada bulduk..Orada bildik..Burada da tanıdık..

Bir damla olarak atıldığımız bu dünyadan ,okyanus olarak dönüyoruz.

Kimi damlalar ise buharlaştılar,kayboldular.

Bir tohumdan,bir çekirdek ve yumurtadan her şeyi çıkaran Rabbim,insan damlasından da ne harikalar çıkarıyor!

Kendi sonsuz marifetini ve muhabbetini o insana ekiyor ve ondan bitiriyor.

Allah insanı dünya toprağına ekti,ondan kâinatı çıkardı.

Sonsuza kadar bunla ve bununla idare edeceğiz.

Dünyada ektik ve ekildik.Ebedde ebediyyen sümbül vereceğiz.

Ezeli olmayıp ebedi olmak böyle bir şey.Ebede namzed,aday.

Aslı içine alan aday..aslında yutulan aday..asıl yolunda...

Allah mahremiyetinin kapısını insana açtı.Sırrını onunla paylaştı.

Onu oraya davet etti.

Her şeyini onunla,kendisini bile onunla paylaştı.

Onunla anlaştı,söyleşti.

Söz aldı,söz verdi.

Sözü verdi,özü verdi.

Bilindikçe bilinmez oldu.

Marifet cehaletimizi arttırdı.

Ne kadar bilmediğimizi bildik.

Ancak artularımız artttıkça,eksilerimizi ve eksiklerimizi daha çok hisseder olduk.

-Allah bir cümle kurdu.

Alem oldu.

Kelimeleri,harfleri de varlık....

MEHMET ÖZÇELİK

09-03-2015

RABBİN TECELLİSİ İNSAN – 2 -

Her şeyin oluşmasında üç isim devrededir;

İlim-İrade-Kudret...

Üç şey tecellidedir;

İsim-Sıfat-Fiil.

Bunların tecellisi ise;yumuşatılmış,süzülmüş haliyle yansıtılmakta, kolaylaştırılmaktadır.

“Lev enzelnâ hâzel kur’âne alâ cebelin le reeytehu hâşian mutesaddian min haşyetillâh”

“Eğer Biz, bu Kur’ân’ı, dağa indirseydik, O’nu mutlaka, Allah’ın korkusundan huşû ile boynunu bükmüş, parça parça olmuş görürdün.”⁸

Bütün kısık ve kısır seslerin,ezeli ve ebedi boyutlu sadâsı ile nasıl olur?

Güneşin ışığı atmosferde süzülmeden direk olarak gelse,varlıklar yanardı.

Bunu taşıyacak varlık nihayet bulundu.Ona insan denildi.

Eğer o ismiyle ve müsemmasıyla bir insan olmasaydı,yine de taşıyamazdı.

-İnsan unutan idi.

İnsanın bir tahliye borusuna ihtiyacı vardı.

Her şeyi içinde taşıyamazdı.

Ağırdı,yakardı.

Azı bile saçları ağartıp,belleri büken külli hakikatlarla karşı karşıya idi o.

-İnsan bir yönüyle de hakkın mahlukuyla ünsiyet etti.Onlarla tanıştı,yanaştı.

⁸ Haşr.21.

Muhabbetle var oldu,muhabbetle varlığını devam ettirdi.

Yaratılanı sevdi,yaratandan ötürü.

Yaratılanı seyretti,yaratandan ötürü.

Müşahede etti,imanından ötürü.

Yaratılanı seyrederiz,yaratana tanımak için...

-Allah alıştırma için iğne deliğinden baktırdı.Anahtar deliğinden bakan delirdi.Meczub olup,cezbeye kapıldı,çöllere düştü.

-Yer ve göğe emretti;" fe kâle lehâ ve lil ardı'tiyâ tav'an ev kerhâ(kerhen), kâletâ eteynâ tâîn."

" Sonra, duman halinde bulunan göğe yöneldi, ona ve yeryüzüne: 'İsteyerek veya istemeyerek buyruğuma gelin' dedi. İki de: 'İsteyerek geldik' dediler."9

O zamandan bu zamana hala bir isyan çıkmadı.Onlara bir söz yetti.

Hani bizde bir söz vermiştik ya...Tutmadık,tutamadık.

Sözümüzü yuttuk.Cansızlar kadar olmadık.

Hâlık yinede bizi onlara tercih etti.

Sevimli haylaz bir çocuk...

***Allah insanı zıtlıklarıyla yarattı.Ona bir ayırıştırıcı da verdi.**

Ruhu da vahdaniyetin tecellisi içinde kontrol edip değişmesin diye başa geçirdi.

Alemi kontrol eden külli hakikatın cüz-i örneğini insana koydu.Bu özelliğiyle tüm varlıkların dikkatini çekti.

-Allah insana sahip çıktı.

İnsan dokunulmaz oldu.Varlıkların üzerinde müfettişlik görevine atandı.

-İşitmesi alemin sesler dünyasını kontrol ederken,gözü meşhudat alemini, görünen her şeyi birbirinden ayırdı.Renk,boy,güzellik,çirkinlik vs. ayırımına tabi tuttu.

Diliyle tatlar ve lezzetler dünyasını teftiş etti,takdir ve tekdirde bulundu.

Akıyla kıymet biçti.

Dokunmasıyla onlardaki estetiği ortaya koydu.

⁹ Fussilet.11.

Nefesiyle bedenini besledi.

Burnuyla kokular dünyasına yöneldi.

Kalbiyle on sekiz bin alemleri taradı.Radar gibi mesaj aldı,haber verdi.

-O insana geçici bir elbise verilip,dünya tarlasına gönderildi.

Düğüne gelmedi.Yatmak için var olmadı.

Sorumsuz değildi.

Ortalama bir yaşam süresinde yıprandı,yıprattı.

Değişim gerekti.

Ölüm o elbisenin değişim ve devir teslim anı idi.

Değişti.Çünkü oldu ve öldü.

Elbette değişecekti.

Değişimde olanların elbiseleri en güzelleriyle değiştirildi.

Prenslere layık bir karşılama töreniyle,hil'at gerçekleşti.

Dünyaya gelenleri bekleyenler olduğu gibi,gidenleri de bekleyenler var idi.

O da ne muhteşem!!!

Meleklerin ihtişamı başlı başına muhteşem idi.

Merakla bekliyor,hayretle gözlüyorlardı.

Alkışlarla ve omuzlarda o insanı geldiği alemde gezdiriyorlardı.

Zaten o da yabancı değildi.Duymuştu,biliyor ve inanıyordu.

İnandığının karşılığını almayla karşı karşıyaydı.

Yaratılmışları seyirden artık yaratana temaşa etmeye adım atmıştı.

Ağzı gibi tüm duyguları açık kalıyordu.

Zaten o duyguların açılımını burada başlatmıştı.

Rabbim nasib etsin..Lutfetsin..İhsan etsin...

Dua ve gayretleri tahakkuk ediyordu.

Dualar o alemlerin kapılarını açan bir anahtar olmuştu.

Birer birer açılıyor,içeriye onu davet ediyorlar ve o da içeriye giriyordu.

Selam sözüyle giriyordu.

Artık selam ve selametteydi.

Buradaki İslâm orada Selam oluyordu.

“Selâmun aleykum tıbtum fedhulûhâ hâlidîn.”

“Selam size! Tertemiz geldiniz. Artık ebedî kalmak üzere girin buraya...”¹⁰

Müjdesine mazhar oluyordu.

“Kîledhulû ebvâbe cehenneme hâlidîne fihâ”

“İçinde ebedî kalacağınız cehennemden kapılardan girin...”¹¹

Cehenneme çağrılanlardan olmamıştı.O korkunç kapılardan girmeyecekti.

Hem korkudan emin olmuş,hem de selamda kalmıştı.

-“ İrciî ilâ rabbiki râdıyeten mardıyyeten. Fedhulî fî ibâdî. Vedhulî cennetî.”

“O, senden, sen de O'ndan hoşnut olarak Rabbine dön! Gir kullarımın içine! Gir cennetime!”¹²

O Rabbinden,Rabbi de ondan razı olmuş olduğu halde,diğer kullarıyla birlikte cennete giriş yapıyordu.

O nasıl Rabbisinden razı olmayacaktı ki?!

Hele birde Rabbi ondan razı olmuşken...

-Uzaktan iletişim kuran abd ile mabud,cennette eskisi gibi tekrar yakınlaşmıştı.

Artık eskisi gibi arş ve kürsinin cızırtılarını duyacak,hayreti artacaktı.

Kendisinde şüphe olarak bulunan ve şeytanın da o damarından yakaladığı hulud ve ebedilik konusunda –pahalya da mal olsa- şüpheler yerini yakine bırakacaktı.

Artık imanı tamdı.Aynel yakinden Hakkal yakine ulaşmıştı.

Yaşayarak görecekti.

Kendini biliyordu ama tanımıyordu.

Kendisini de tanımış oldu.

¹⁰ Zümer.73.

¹¹ Zümer.72.

¹² FEER-28-30.

Kendini tanıyınca,kendisi kendisine Rabbisini tarif etmeye başladı.

Yokluktan vücuda,ilimden irfana geçti.

Geriye muhabbet ve rü'yet kalmıştı.

Bunlarda kendisini ilim okyanusuna daldıracaktı.

Mecazi mahublardan geçip,gerçek sevgiliyi bulmuş ve ona kavuşmuştu.

Aşk için dünya çöllerine düşmüş,aradığının burada değil,başka yerde olduğunu anlamıştı.

Bedeli ağır da olsa...

Leylanın peşine düşmüşken,tam Leylayı buldum derken,Mevlasına kavuşmuştu.

Buldum Mevlayı / Neyleyim Leylayı...

Allah kendisini bize yaşatarak öğretmiş oldu.

Artık niyandan alınan biz insanlar,hiç unuttur muyuz?

İnsanlar bu dünyaya çıraklık yapıp acemiliğini gidermek,ustalık belgesini almak için gönderilmiştir.

Bütün sanatlar insanın burada bulunmasıyla ortaya çıkmıştı.

İnsan ve cin dışında her şey haddini bilmekte,onu tecavüz etmemekte,ölçüsünü kaçırmamaktadır.¹³

Her şey terbiyesini muhafaza etmektedir.

***Heyecanlanıyorum...**

Âhiret mahkemesinde kendimin sorgusundan korkuyor,başkalarınınkinden de heyecanlanıyorum.

Kurt postu giymiş kuzular, kuzu postu giydirilmiş kurtların sorgusu beni heyecanlandırıyor.

Merakım zirvede...

Cennette bize yeni bir ad konulmalı veya adımızın ikinci kullanımı olan enis ve ünsiyetli manası hep öne çıkmalı,unutan manası unutulmalı!!!

¹³ Bak.Hicr.19,Ra'd.8,İnfitar.7.

Belli ki çok şeyler değişecek.Çok bildik dediklerimiz sönük olacak,kısır kalacak.

Biz de değişeceğiz...

Tığ gibi delikanlı...

Cennete münasib bir hal.

-Âdem atamız cennetteki ilmini,dünyaya gelerek marifete dönüştürdü.

Dünyaya iki kişiyle geldiler,milyarlarla dönüş yapıyorlar.

Tohum idiler,ağaç oldular.Sayısız meyve verdiler.

O da ne meyveler!!!

Nebiler,Sıddıklar,Şehidler ve Salihleri netice verdiler.

-Kurtlularda olmadı değil,çürükler ve kabiliyetsizler ayrıştırıldı...

***” Vesîkallezîne keferû ilâ cehenneme zumerâ..”**,

“O küfredenler, bölük halinde cehenneme sürülür.”¹⁴ Nidasıyla çürükler cehenneme dökülmek üzere;

“Vesîkallezînettekav rabbehum ilel cenneti zumerâ”,

“Rablerine karşı gelmekten sakınanlar ise, bölük bölük cennete sevk edilir..”¹⁵ ile de cennetin ashabları birbirinden ayrıldılar.

-“ Vemtâzûl yevme eyyuhel mucrimûn..”,

“Ayrılın bir tarafa bugün, ey günahkârlar!”¹⁶ hakikatı ezelden tahakkuk etti.

Kuvveden fiile geçti her şey...

Aman Allahım! Bunlar bir rüya mı,bir hayal mi?

Korkanlar bunun bir hayal ve rüya olmasını temenni ediyordu.

Tekrar bir daha uyumak istiyor,uykusundan uyanmamak ve uyandırılmamayı arzu ediyorlardı.

Ancak her şey ne hayal ve ne de hayali değil,bir hakikat idi.

Allah hayali söylemez,hayali emretmez,hayali vaad etmez,

¹⁴ 39/ZUMER-71.

¹⁵ 39/ZUMER-73.

¹⁶ 36/YÂSÎN-59.

Hak ve hakikatın ta kendisi olan Allah,elbette hakikatı söyler.

Yediğimiz şeyler hayali değildir.Hayali yememekteyiz.Para verip aldığımız, yetiştirilen,soyulan,pişirilen şeyler,çekilen acılar hayal ürünü değildir.

Nefsin ve insanın görecekleri de hayali olmayacaktır.

Nuru Muhammedi noktasıyla başlayan bu uzun yolculuk,rü'yet son noktasıyla noktalayacaktır.

Bütün cereyan eden olaylar,iki nokta arasındaki vakıalardır.

Noktayla başlayan varlık alemi,nihayetinde bir nokta ile noktalanmaktadır.

İlk nokta çekirdek oldu,son nokta meyve...

Aradakiler teferruatta kaldı.

"Ayinedir bu âlem, her şey Hak ile kaim / Mir'at-ı Muhammed'den Allah görünür daim."

Allah insanın dostu oldu.Onu kendine dost edindi.

O yâr ise her yer yarardı.

O dost olunca her şey dostluğunu ilan etti.

Allaha râm olana,alem yâr oldu.

Allaha ağyar olana,her şey bâr oldu.

Allah aktif olanı,monotom olana,değişeni değişmeyene tercih etti.

Ebed okyanusunda yüzecek dalgıçları arıyordu.

Dalgalara göğüs gelecek,derinliklerdeki cevherleri çıkartacak,mücevherden anlayacak ve anlatacaklardan yana oy kullanıyordu.

İnsan ağır bastı.Allah insanı ağır bastırıldı.

Ona dağların,yerlerin ve göklerin yüklenmekten imtina ettikleri yükü yüklendi.

İnsan ise neticeyi görünce yüklendi.

Ancak neticeye giden yolda dökülmeler başladı.

***Allah kendi temsiliyetini Ademe tevdi etmişti.**

Ağır bir y¼kt¼.

Riskli bir işti...

D¼nyasını kararta da bilir,ampul¼n¼ patlata da bilirdi...

İnsan bir b¼t¼nd¼,eşya ise bir c¼z...

İnsanlar bil k¼ll idi..K¼ll¼n k¼ll¼.

**C¼zler insanı k¼llendirirken,k¼ll-er insanın k¼l¼n¼ alıyor,k¼ll-¼n¼ ortaya
¼ıkarıyordu.**

Âdem k¼ll-¼n babasıyla,kendisinden k¼ll-er ¼ıkan c¼zler oldu.

Âdem damla oldu,okyanusları ¼ıkardı.

Okyanusların damlası oldu.

**şarz olan insan deşarz olmalıydı.Emniyet s¼babına sahip olmalıydı.Sigortası
bulunmalıydı.**

Bunun i¼in de Havva olmalıydı.

Havva Âdemin âhirete giden yolunda,d¼nyaya bakan yön¼yd¼.

Bir imtihanıydı..Kabul¼yd¼..Haliydi..

Yanmaktan koruyucu suyuydu.

Havva hava oldu,su oldu,ateş oldu,toprak oldu...

Oluşun anası oldu..Oluşa analık yaptı..

**Âdeme devam oldu,onu idamdan,yokluktan,unutulmuşluktan,yalnızlıktan
kurtardı.**

Enis oldu..onunla ünsiyet etti.

Nefes oldu..Onunla nefes aldı.

-Beni rahatlat ya Havva- dedi.Kendisiyle s¼kuna erdi,huzur buldu.

**“İ¼inizden, kendileriyle huzura kavuşacağınız eşler yaratıp; aranızda muhabbet
ve rahmet var etmesi, O'nun varlığının belgelerindedir. Bunlarda, d¼ř¼nen millet i¼in
dersler vardır.”¹⁷**

¹⁷ 30/R¼M-21.

Bu hakikatı Havva da gördü.

Hayatın dalgalarından sükun buldu.

Bütün canlılar Âdemle canlandı.Âdemde Havva ile canlandı.

Canlar onda can buldu.

Âdemin canları Havva-da canlandı.İncileri kendinde sakladı.

Havva Âdeme mana oldu.Âdem manasını Havva-da buldu.

Âdem Havva-ya lafız oldu.Havva Âdemin lafızlarını manaya çevirdi.

Âdem Allah-dan bir sözdü.

Havva Âdemden bir öz oldu..özünü onda buldu..

***Allah Fatihleri seçti,Fatihleri yetiştiren Akşemseddin-leri seçti.**

-Meleklerde bir Mevlana,bir Yunus,bir Bediüzzaman,bir İsa,bir Musa,bir Âdem,bir Nuh,bir nebiler nebisi Hz.Muhammed yok...

Evet,gururlanabilirler melekler,içlerinde nemrudların bulunmamasından...

Hani İbrahimleri???

Onlar çiçek gibiler ancak çiçekleri büyütüp renklendirecek,geliştirecek gübreleri de yok...

Kahramanları,ilim adamları,mucitleri yok...

İhtiyaç da yok...

Muhtaç değilse,hiçbir şeyleri de yok demektir.

Zaten neredeyse onlar yok-tular.

İnsanın her şeyi var,her şeye muhtaç.

Ondandır ki,o var-da,gerçek varlıkta,varlığı bulmuş,var olmuş...

MEHMET ÖZÇELİK

11-03-2015

Önceki ve sonraki haliyle şeytan,aslında cinleri ve insanları kötülükte temsil eden,virüs üreten bir kompüter.

Ana Virüs...

Hayatları çökerten virüs...

Dost görünen düşman...

İnsanın en küçük boşluğundan girerek,boşluklar açan trojen...

İçinde yanan kibir ateşiyle,çok haneleri yakan ateş külçesi.

Serapa kibir...

Kibir abidesi...

İnsanların ve cinlerin korunmasız hali...

Gelecekleri en son nokta..

Yüceliklerdeki ilahın,düşüşteki mahluku.

A'lanın esfeli...Zirvenin ednâsı..Ekremin ebteri...

Aşağuların temsilcisi...

Aşağılığın her çeşidi ondan sorulur.

Her sözü fitne...

Nimetleri netice veren gübre..

Dokunanı,ona yanaşanı yakıyor.

Nuru gitmiş,zulmeti kalmış.

Bir suya yenilip işi biten,ateşin ilahı..

Zıddı olan ateşten ilah!

Önüne geleni yakıyor.

Durdurulmaz zannındadır.

Aslında hikmet cihetiyle bir mıknatıs gibi,o kendisine benzeyenleri kendine çekmekte,onları kendinde toplamaktadır.

Aynı tinette olanlar ona koştı.

“Kul kullun ya'melu alâ şâkiletih, fe rabbukum a'lemu bi men huve ehdâ sebîlâ”

“De ki: 'Herkes yaratılışına göre davranır. Rabbiniz kimin en doğru yolda olduğunu bilir.”¹⁸

Eşkiya başlık yaptı o..Terörist başı...

Çok başları çıkardı;Fir'avn,Nemrud,Şeddad,Buht-un Nasr,Karun,Deccal,Süfyan...

Bu zakkumları yetiştirdi.

Hepsini kendine benzetti.

Hepsi ona benzedi.

Kendi hizbini kurdu.

Çetelerden bir ordu oluşturdu.

“Şeytan onları kuşattı. Böylece Allah'ın zikrini onlara unutturdu. İşte onlar, şeytanın taraftarlarıdır. Şeytanın taraftarları, gerçekten hüsranda olanlar, onlar değil mi?”¹⁹

“Ve kim Rahmân'ın zikrinden yüz çevirirse, şeytanı ona musallat ederiz. Böylece o (şeytan), onun yakın arkadaşı olur.

Ve muhakkak ki onlar (şeytanlar), onları mutlaka (Allah'ın) yolundan men ederler (alıklarlar). Ve onlar kendilerinin hidayette olduğunu sanırlar.”²⁰

“Ve düğümlere üfleyenlerin şerrinden”²¹

Düğümlere üfledi..Gönülleri ve kafaları kilitledi.

Gönülleri saptırdı,şaşırttı.

Gün be gün mensublarını arttırdıkça,kibri de arttı.

Kendi hükümdarlığını ilan etti.Darbe üstüne darbeler yaptı.

Allahın mahremiyet alanına girdi.

O'na rakib olmak için adaylığını ilan etti.

-Sen sensen,ben de benim,dedi.

Bir çok ilahlar çıkardı..Sahte ilahlar..

Âdeme meydan okurken,Rabbine de isyan bayrağını açmış oldu.

İlaha karşı huruç..baş kaldırı..

¹⁸ 17/İSRÂ-84.

¹⁹ Mücadele.19.

²⁰ Zuhruf.36-37.

²¹ Felak.4.

İlk çıkış...

İsyan nisyani netice verdi.

Unuttu kime karşı geldiğini..

Nisyani arttıkça, isyanı da arttı.

Mel'un olup tardedildi.

Tarziyede bulunmadı. Gururu onu bırakmadı. Lanetliğine devam etti.

Bunu kıyamete kadar da aksatmadı...

-Hz. Musa bir gün Tur-u Sinaya gider. Yolda şeytanla karşılaşır.

Son bir defa daha şeytana tevbe teklifinde bulunur.

Şeytan ise, -Affetmez ki! der.

Musa ise; Ben Rabbime ricada bulunurum, affeder, der.

Allahtan gerçekten de af çıkar ancak cezalar işlenen suç nevinden olduğu için yani Âdeme secde etmemeden kaynaklandığından, tekrar Âdeme secde etmesi gerekmektedir.

Âdem olmadığından onun toprağına secde etmesi halinde affedileceği teklifi sunulur.

Duruma sevinen Hz. Musa, küfrün son kalesinin de teslim alınıp yıkılmasından memnun olarak dönüşte durumu şeytana sevinçle anlatır.

Şeytan ise yine şeytanlığını yapar ve;

-Ben onun dirisine secde etmedim, ölüsüne mi secde edeceğim!" diyerek reddeder.

Şeytanın kalbinde marifet olmadığından kabulü de reddetmiştir.

-Şeytan yoldan çıkardıklarına âhirette de sahip çıkmayacaktır.

-O Azazildi.

Rahmetten kovuldu Şeytan oldu.

Hayatı bulandırıp İblis oldu.

Öyle de kaldı.

Rahmetten mahrum kaldı mel'un oldu.

Mahrum kaldıkça kini, nefreti, hasedi arttı.

Arttıkça mensublarını arttırdı.

O iman cihetindeki kulluğa, küfür cephesindeki krallığı tercih etti.

Desinler...Şeytan kral olmuş!!!

Aaa!!Şeytan Allaha baş kaldırmış...

Vay bee!!!

Artık herkes ondan bahsedecekti...

Lanetle bile olsa,onda zevk buldu...

Battıkça battı...

Diklendikçe diklendi.

-Konuşma lan!!Ben kimim biliyor musun?

Ben Allaha kafa tutmuş bir şeytanım!!!

Var mı bana yan bakan!!!

Ben Allaha ters bakan,tersinden bakan adamım!!!!???

***Kader ve hikmet cihetiyle bir çok hayırları verdiğinin de farkında değildi.**

Zaten farkında olsaydı,mani olurdu.

Hayırlar bu zıtlıklarla zuhur etti.

En önemlisi Allahın Cebbar,Müntakim,Mütekebbir gibi isimlerinin tecellisine sebep oldu.

Bilinmesini sağladı....

-Gavur aklı tavuk aklı gibidir,derler.Doğruymuş...

Tıpkı Ebu Leheb gibi.

Tebbet suresi inmesine rağmen,yalancılıktan da olsa,münafıkane de olsa,yalancı çıkarmak amacıyla da olsa,göstermelik olarak inandım diyebilirdi.

Demedi...

Ancak daha uzun yıllar yaşadığı halde bunu yapamadı çünkü kalbinde marifet yoktu.

-Şeytan yakıcı ve ayrıştırıcı madde oldu..asit oldu.Farklılıkların açığa çıkmasına dolaylı yoldan sebep oldu.

Allahın hikmetine bahane oldu,oluşturdu.

-Âdeme dönerek;-Sen görürsün-dedi.

Seni ve zürriyetini yoldan çıkaracağım.

Madem benim bu duruma düşmeme sen sebep oldun,kıyamete kadar da senin ve çocuklarının geçtikleri yerde oturacağım,onları ve yollarını saptıracağım...

Meydan okuduğu ilahından kıyamete kadar süre istedi.

Bilmeden ayrı bir hikmetin kapısını açtığının farkında değildi.

Şeytanın tek hedefi vardı;

Kendi gibi secde etmeyecek nesiller oluşturmak...

Secdesizler güruhu...

Secdesizler sürüsü!!!

Çobanı da kendisi...

**-“Ma selekeküm fiy Sekar;
“Sizi Sakar’a sokan nedir?”.**

Dediler ki: namaz kılanlardan değildik. Yoksulu doyurmazdık. Ve biz bâtıla dalanlarla beraber bâtıla (boş şeylere) dalyorduk. Ve biz dîn gününü yalanlıyorduk. Bize yakîn gelene kadar (ölüm anı gelinceye kadar).”²²

***Şeytan bütün çabasıyla kendini isbata çalışıyordu.**

İsbat etmeliydi.

Allahı aciz bırakmalıydı!

Kimmiş haklı..kimmiş üstün!!

***Şeytan ana bilgisayara sızdı,bir virüs gibi.**

Server-ın başında durdu.

Oradan sürekli mailler gönderdi.

Bütün hedefi akılları ele geçirmektir.

Akılları saptırmak,uyuşturmak,yanıltmakla iş gördü.

Aklı devre dışı bırakmalıydı.

Kaynaklarını araştırdı ve buldu.

Tüm vesileleri kullandı.

İçten kuşatmak için de nefisle anlaşma yaptı.Ona çok şeyler vadetti.

Ona ajanlık görevi verdi.

²² Müddessir.42-47.

-Tüm pislikleri üretti,türetti.

Âdem çocuklarının üzerine saldı ve pislği çaldı.

Oltalar kullandı.

En çok da aklı giderici olarak kadın ve içkiyi kullandı.

Diğer duyguları esareti altına aldı,diğer duyguları depreştirdi.

İnsana attığı leke ve çamurlarla,ya onu hayattan siliyor veya silikleştiriyor ve de lekeli kalıyordu.

Peygamberlerin korunması dışında,herkes korumasızdı.

Allah ise korumalarını gönderiyordu.

Tevbe ve istiğfar kapısını açık tutuyordu.

O'nun rahmeti olmasa,zahmet kaçınılmazdı.

Şeytan düzenli hayatı karmaşıklaştırıyordu.

İpe düğüm atıyor,köreltiyordu.

Pas ve pis hep ondandı.

Et onun nefesiyle ve işiyle koktu.

Allah o insanın önünü açmışken,o ise insanın önünü tıkiyor veya saptırıyordu.

-“Eûzübillahimineşşeytanirracîm”

*”Bütün fenalıklar ve günahlar ve şerlerin mayası ve esasları ademdir, tahriptir. Sureten vücudun altında, adem ve bozmak saklıdır. İşte cinnî ve insî şeytanlar ve şerirler bu noktaya istinaden gayet zayıf bir kuvvetle hadsiz bir kuvvete karşı dayanıp,²³ ehl-i hak ve hakikatı Cenâb-ı Hakkın dergâhına ilticaya ve kaçmaya her vakit mecbur ettiğinden, ***Kur'ân, onları himaye için büyük tahşidat yapar.*** Doksan dokuz esmâ-i İlâhiyeyi onların ellerine verir. O düşmanlara karşı sebat etmelerine çok şiddetli emirler verir.”²⁴

وَإِنِّي أَعِيذُهَا بِكَ وَذُرِّيَّتَهَا مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ *” - "Onun ve neslinin, kovulmuş şeytanın şerrinden korunması için Sana sığındım." ²⁵ - diyen Hazret-i Meryem'in validesi gibi zürriyetçe çok müşerref olacağını ilân ediyor.” ²⁶

²³ Nisa.76,120,İbrahim.22,Mücadile.10.

²⁴ Bak.Bakara.168,Âl-i İmran.175,Nisa.76,120,Araf.22.

²⁵ Âl-i İmrân Sûresi: 3:36.

*” [Amma](#) inkâr ise, o adem-i kabul değil, belki o kabul-ü ademdir, bir hükümdür. Onun akli hareket etmeye mecburdur.

O halde, senin gibi bir şeytan, onun aklını elinden alır, sonra inkârı ona yutturur.“²⁷

-(“ Yahudi’leri savaşa teşvik hususunda münafıkların hali), şeytanın hali gibidir: Hani insana “Kâfir ol.” demişti de, kâfir olunca: “- Ben, senden berîyim; çünkü ben âlemlerin Rabbi olan Allah’dan korkarım.” deyiverdi.”²⁸

-Allahım ondan Sana dönüyorum.Beni ondan koru..Amin...

MEHMET ÖZÇELİK

14-03-2015

HAVVA ANA – 4 -

NOKTADAKİ NÜKTE

Allah her şeyi noktaya koyuyor.İnsan ve insan için nokta açılıyordu.

Okyanuslar damlada iken,damla olan insan,yüzmek için damlalardan okyanus oluşturuyordu.

Damladan okyanus çıkararak Allah,okyanusu damlaya sığdırıyordu.

Noktada kitabı derceden Allah,kitabı noktaya sığdırıyordu.Onda var ediyordu.

Bunun için de akıl ve iradeyi teşvik ediyor,tahrik ediyordu.

Âdem damlasına Allah,okyanusu koydu.

Âdem sakindi,Havva onu dalgalandırdı.

Hareketlendirdi,canlandırdı..can verdi..can aldı..canına kattı.

İki okyanus birleşti..bir oldu..bir kaldı..Bir cesed iki ruh haline geldi.

Neticede bir okyanus oldu.

Doldu..doldu..doldu...

-Havva Âdeme anne oldu.

Âdem damlasını okyanuslaştırdı.

²⁶ Lemalar | On Dördüncü Lem’a | 97, Meryemin validesi; Hanne bintü Fâkûz-dur.Bak.Hakim .Müstedrek. 2/648,651, et-Taberi.Camiul Beyan.3/235,237,241,244,294.

²⁷ Mektubat | Yirmi Altıncı Mektup | 302.

²⁸ Haşir.16.

Aktı..aktı..aktı...

YaratılıŖta tohum olarak atılan tüm duygular ortaya çıkmalıydı.

Ortam ona göre döŖenmiŖ,akıp ona göre seyrediyordu.

Bütün varlıkları tanımaktasınız!

İsimleriyle değil mi?

Bir anlık siz dahil,tüm varlıkların isimlerini kaldırırsınız..unutunuz..

Tüm lafızlar gittiği gibi,manaları da gidecektir.

Lafızlar manaları ayakta tutan kolonlardır.

Lafızlar çekirdeğin içindeki manaları,ağaç olup büyüten dallardır.

Çekirdek mana ise,ağaç lafızdır.

Cesed lafız ise,ruh manadır.

Ruh cesedle kaimdir.Ayakta durup,varlığını devam ettirmektedir.

Allah kâinat lafızıyla kendi manasını teşhir etmekte ve ilan edip aleme duyurmaktadır.

Allah bi-zatıhi kâimdir.

Kâinat O'nunla kâim ve dâimdir.

O'nsuz kâinat zâildir,zelildir.

-İsim müsemmasız olmaz.

Müsemma ismi gerektirir.

Hakikat varsa,o hakikatın tesmiyesi de var olacaktır.

Âdem Havva-yı ismiyle tanıdı.

EŖşyayı ismiyle bildi.

Meleklerle isimleri bilerek üstünlük sağladı.

O isimli kahraman oldu.

Kahramanlığı ve babalığı ismiyle yayıldı.

Çocukları ona ismiyle bağlandı.

Beni Âdem yani Âdem Oğlu oldu.

Binti Havva oldu.

Esmâ binti Havva dendi.

Her şey isimleriyle birbirine bağlandı.

İsim zincir oldu,her şeyi birbiriyle irtibatlandırdı.

Toplumlar ve milletleri bozmak isteyenler,önce isimleri bozdular.

İsimde değişiklik yaptılar.

Allah ilk söze isimle başladı.

İlk ismi O koydu.

Âdeme isimleri O öğretti.

O'na Âdem dedi.

Meleklerle;Eğer iddianızda doğru iseniz,haydi,bu eşyanın isimlerini bana haber veriniz,dedi.

-Senin bize öğrettiğinden başka bir bilgimiz yoktur,dediler.

Veremediler,kaybettiler.

Çünkü eşyanın ismi onlara talim edilmemişti.

-Hayvanlarda bundan mahrumdu.

Bir koyun ömrü boyunca Me-den başka bir şey bilmiyordu.

Bir öküz Mō-den başkasını söyleyememektedir.

Bir merkeb anırmaktan başka ne bilmektedir ki?

Bütün varlıklar iletişimin halkasını oluştursunlar diye sadece bir kelimeyle bir ömür sürmektedirler.

Bir at bir ömür boyu koştuğu halde,eğitilse dahi kendi adını bile ne söyleyebilir ve ne de yazabilir!

Kendilerinden bile habersizler...Kendisinin ne olduğunu bile bilememektedirler..

Allah her şeyi çift olarak yarattı.O çiftten birini ana yaptı.

Her şeyi o ana-dan çıkardı.

Tohum-çekirdek-yumurta ana oldu.

Havva da insanlığın anası oldu.

Havva sadece insanlığa analık yapmadı.

Âdeme hem eş oldu,hem de annelik hasretini giderdi.

Âdemin ihtiyaçlarına da analık yaptı.

En fazla dört şeye muhtaç olan Âdem,Havva ile artık her şeye muhtaç hale geldi.

İhtiyaçlara da analık yaptı.

Kendi istediği kadarını istedi.

İsteyemediklerini de kızları istemekle bitiremedi.

Bir türlü isteklerin sonu gelmedi.

***Havva eş olmaktan çok,anneliğiyle ön plana çıktı.**

Anne olarak bilindi.

Cennet ödül olarak ayaklarının altına serildi.

Âdemin damlasını okyanus yapıyor,sel olup akıyordu.

Âdem damla iken deniz oluyordu.

İçine çekerek tam bir hasretle hocaya yönelen şahıs ona soruyordu;

-Hocam,niye atamız Âdem cennetten çıktı ki?Keşke orada kalsa,bu işler başımıza gelmeseydi!

-Hoca tebessümle karışık cevabında;

-Oğlum,daha iyi ya...

Cennetten iki kişi olarak geldiler,milyarlar olarak geri dönüyorlar.

Kim kârlı?

İki kişi olarak orada kalan mı yoksa milyarlarca olarak geri dönen mi?

Âdemin kelimeleri de sınırlıydı.

Konuşuyor ve hemen de bitiyordu.

Havva kelimelere de analık etti.

Kelimeleri de çoğalttı.

Konuştukça konuşuyor,susmak bilmiyordu.

Âdem dinlemekten yoruluyor,Havva konuşmaktan yorulmuyordu.

-Havva zorluyordu.

Zarif ve narin de olsa,zorlu insanlara analık ediyordu.

Belli ki Havva tecelliye sebep ve bahaneydi.

Her bahaneyi de üretecekti.

***Havva sevaba da analık yaptı,günaha da...**

İlk günahıyla Âdemi yerinden etti..vatanından etti..ona vatan hasreti yaşattı..

Aslında sanki o yapmamış,ona yaptırılmıştı!

Hadis-i Kudsi de;"Eğer siz günah işlemeseydiniz,sizi helak eder,günah işleyen bir toplum yarattım."

-Aslında Havva günahıyla Âdemi helak olmaktan kurtarmıştı,bilmeden..

Esmaya mazhar olmuş ve mazhar kılmıştı.

Allahın Ğafur-Tevvab-Cebbar-Kahhar isimlerinin zuhuruna vesile olmuştu.

Hadis-i Kudsi de;"Ben gizli bir hazine idim,mahlukatı yarattım tâ ki kendimi bileyim ve bildireyim."

Havva Rabbin bilinmesine de ANA-lık etmişti.

Allah Havva-yı safileştirmek ve saflaştırmak istiyordu.

Bunun için de iki mihenk taşı yaratıldı:

-İlk ayrıştırıcı Ağaç oldu.O işlenecek günahların simgesi oldu.

Şeytanın soyu onunla ayrıştırıldı.

Havva sevaba analık yaparken,şeytan günahın anası oldu.

Artık ana iki olmuştu.

Havva-nın iki oğlundan birini Âdem alırken,diğerine şeytan sahiplendi.

Havva cennete de cehenneme de analık yapıyor,oralara evlatlar yetiştiriyordu!

Nefsi şeytanla ortaklık yapıp,firavunlar ve nemrudları alırken,kalb ve vicdanı Musa ve İbrahimleri öne çıkarıyordu.

Nasıl bir ağaçmış ki mübarek!;

-Âdemin denizini dalgalandırdı,bir çoğunu dalgalarıyla boğdu.

-Bu gün de bu dalgalar ağaç ile dalgalandırılıyor.

Havvalar Âdemleri ağaca çekiyor,Taksime davet edip,taksimat yapıyor.

Belli ki şeytanlar Havvaların kulaklarına ebediliği fısıldamış!!!

***Ağaca yaklaşan Âdem ve Havva-nın ilk olarak elbiseleri açılmıştı.**

Taksimdeki ağaç da fuhşun perdesini açtı.

Elbiseler düştü...

Yüzdeki maskeler de...

Masumlarda çekildi oraya.

Kabil-ler oradaydı.

Habil-de ilk anda meyletti.

Taksimdeki Kabillerin perdesi ve maskesi bir daha düşmüş oldu.

Tarihle beraber,günah da tekrar ediyordu.

Âdem cennetten çıkarılıp,Tavzif edildi.

Ona önemli vazifeler verildi.

Artık o andan itibaren Rabbi onunla beraberdi.

Allah kelâmını devreye koydu.

Âdeme on suhuf gönderdi.

Emretti ve Nehyetti...

O zamandan beridir bu hal devam etti.

-Âdeme şeytandan Helû hastalığı bulaşmıştı.

Artık Âdem Sabırsız ve Hırslıydı.²⁹

Şeytan hep Âdemin bu tarafına üfledi.,küllenmesine izin vermedi.Har-lanmasını sağladı ve sürdürdü.Ateşi açığa çıkardı.

Kendisi gibi yakacak insan neslinden bir şeytan aradı.

-Şeytan öcünü almak için Âdeme değil,çocuklarına yöneldi.

Onu canından değil,can damarından,canından çok sevdiği evladından yakalamış,çocuklarıyla tehdit etmiş,canını yakmıştı.

İşlenen günah bir yandan insanın örtülü ayıplarını dışa vururken,diğer yandan da görebildiklerinin önüne perde çekti.

Bir yandan da perdeler kalktı,diğer yandan perdeler indi.

Günah hakikatları perdeledi.

Günah sırları fâş etti.

Öyle ki;kader gelince göz kör olurmuş.

Âdem Oğlu kör oldu,görmedi,gösterilmedi.

***Artık Âdem unuttur oldu.**

Hafızasının büyük bir bölümünü cennette bıraktı.Burada yetecek kadarını yanına aldı.

Neleri alınmadı ki!!!

Verilenlerin en az yüzde doksanı alınmış,yüzde onuyla dünyada idare eder olmuştu.

Zahiren kaybetmişti fakat hakikatte ise;hakikate giden yolda önü açılmıştı.

-Kazanırsan dünyalar senin,kaybedersen de hapis senin...

Bir imtihana tabi tutulmuştu.

Oda nasıl bir imtihan!!!

Eleyici..saflaştırıcı..saflara ayırıcı..atıcı..sürücü...hapsedici..cezalandırıcı...

Diğer taraftan ebedi saadetler zincirinin bir halkası...

²⁹ Mearic.20-21.

-Acı-hüzün-ayrılık ateşi-cehennemden birer bölge,cennetten hakikatlar da dünyaya gelmiş,insanı kendisine götürmeye...

-Ashab-ul Cenneti ve Ashab-ul Cahim,Ashab-ul Yemin ve Ashab-uş Şimal-lerini toplamaya...

-Vesikallezine cehenneme zümerâ,

Vesikallezinet tekav,hakikatları burada tecelli edecekti.

***Bir şeylerde problemler başladı.**

Gözler mi problemlili oldu,yoksa görünen şeyler mi?

Görünmeyen ayıplar görünür olurken,görünen hakikatler de görünmez oldu..

-Allahım!Eşyanın hakikatını bize göster.

-Allahım hayretimizi arttır...

MEHMET ÖZÇELİK

19-03-2015

CENNET HASRETİ – 5 –

-Âdemin baş eğiciliği,baş kaldırısından daha güçlüydü.

Secdesi zulmün!den daha ağırdı mizanda...

Günahı işlerken akıttığı çabanın teri,göz yaşlarının oluşturduğu sele kapılıp gider,onda boğulurdu.

Yine de o kadar göz yaşı,o kadar çaba bir damla günahın lekesini kazıyamamış, aslı gibi olamamış,izi kalmıştı.

Rabbın sorgusu ve gazabı günahından değildi.

Günahın oluşturduğu gazab dalgasının,rahmeti perdelemesindendi.

Gazab rahmete galib gelmemeliydi.

-Sebakat rahmeti alâ ğadabi.-

-Rahmetim gazabımı geçti.-

-Bütün isimleri oluşu müjdeler,oluş için çalışırken,günah yok edici Kahhar ismini tetiklemişti.

Kibriyaya dokundu.

Kibri ortaya çıkarıp,tardetmek istiyordu.

İzzet ve azamet öyle istiyordu.

Haşmeti onu gerektiriyordu.

Âdem bir kere virüs kapmıştı.

Onunla mücadele etmeli,mücadeleye alışmalıydı.

Gizli cevherleri açığa çıkarmalıydı.

-Artık Âdem çeliklenmiş ve aşılansmıştı.

Tehlikeye dayanıklıydı.

Ben o yoldan geçtim,bilirim o yolların serencamını...

Tehlikelidir,diyordu.

Bir mümin bir delikten bir kere ısırılırdı.

Âdemi yılan ısırması,şeytan da zehirini kusmuştu.

Çok şükür ki,Âdem tevbe panzehirine sarıldı.

Asırlarca gözledik orayı..özledik orayı..oraya ulaşmanın hasretiyle yandık..yandık..yandık..

Hamdık..Piştik..Yandık..

Biz her şeyi tam sandık..

Bu cehalet uğruna yandık..

Cennete daha kanmadan,kandırıldık..

Kabak sadece Âdem ve Havva-nın başına patlamamıştı.

Beni Âdem de buna ortak olurken,buna melekler,hayvanlar,nebatlarda eşlik etti.

İmtihanın nesnesiydi onlar.

Öznesi Âdem ve Havva.

Şıkları Âdem Oğlu..

Doğrusu Hak iken,

Yanlış şık Şeytan oldu.

Kağıt,hayat kağıdı sorularla doldu.

-En azından tardedilmemiş,Şeytan gibi lanetlenmemişti.

Âdemin gũnah utangaçlığı onu bitiriyordu.

O da Rabbisine karşı bir utanç içindeydi.

O yaklaşma demişti,kendisi ise yaklaşmıştı.

-Âdemin ilk szũ;Bir nefsimize zulmettik,oldu.

Tıpkı Yunus gibi...

Artık mahrumiyet dönemi başlamıştı.

Cennetin nimetlerinden,arşın rahmetinden mahrum kalmıştı.

Artık işler eskisi gibi değildi.

Eskisi gibi hatta daha fazlası olması için risk alması gerekiyordu.

İmtihana tabi tutulacaktı.

O da bir mũr boyu imtihan...

Her çeşit soru ve sorunun olduğu karmaşık ve sarmaşık iplikler yumağı...

öz zebilirsen...

Sũz sũzebilirsen...

Dũřũn dũřũnebilirsen...

Beyni zonklatacak sorular...

Dũđũmler kr dũđũm...

Kıldan ince kılıçtan keskin olan sırat meğer böyleymiş...

Burada da sıratтан geçmekteyiz.

Zor yol...zorlu yol...

-Rabbimiz Âdemin şahsında bize de çok dersler veriyordu.

Yakarış ve dua kelimelerini talim ediyordu.

Bir sınav hakkı verilmişti ona ve bize..

Telafi sınavı...

Geçmiş telafi etmeliydi.

Kaybettiklerini ekleriyle elde etmeliydi.

Bir koymalı,bin kazanmalıydı.

Allahtan kredisi de vardı.

Allah Âdeme büyük bir kredi açmıştı...

Sınırsız Kredi...

Âdemin affedilişi,günahın mahcubiyetini unutturacak kadar onu sevindirmişti.

Peki kâinatı ayağa kaldıracak kadar işlenmiş bir suça karşı onu affettiren sebep ne idi?

Kâinat çapında bir sebep olmalıydı.

Âdemin gidişini durduran bir nur idi.

Kâinata nüfuz eden bir nur...

Nur-u Muhammedi...

Âdemin günah zulmetini giderdi.

Zulmeti nura,günahı sevaba kalbetti.

***Ebubekir Kâni Efendi .Bir hristiyan kızına aşık olur.Babası hristiyan olmasını söyleyince cevaben;**

Kırk yıllık Kâni olur mu yani,der.Daha sonra kız Müslüman olur,evlenirler.

-Gubâr-i pâyine almam cihâmı ya Rasulullah

Değişmem mâyine heft âsumânı ya Rasulullah

Duyunca makdem-i teşrifin âdem sulb-i pâkinden

Değiştirdi habbeye bağ-ı cinâmı ya Rasulullah.

-Ayağının tozuna cihânı verseler, almam Yâ Resûlallah,
Saçının bir teline, yedi kat göğü değişmem Yâ Resûlallah.
Senin teşrifinin, ter-temiz sulbünden geleceğini duyunca Hz. Âdem,
Bir habbeyle, cinânı/cennetleri değiştirdi Yâ Resûlallah.

-Yerle gök münazaraya başlarlar.

O der ben üstünüm,üstünlük sebebini ve üstünde olanları sayar.

Diğeri der,ben üstünüm,oda sayar üstündeki üstün olanları.

Bir mücadeledir sürer gider.

İkisi de eşittir.

Son söz finali belirler;

O! Resulü mücteba hem Rahmeten lil alemin ...

Bende medfundur deyu eflâke fahreylere zemin.....

Ravzasın ziyaret edipte Cibril-i Emin....

Hadi cenneti ADN 'in fedhuluhe hâlidîn.

*N'ola tâcum gibi başımda götürsem dâim
Kadem-i pâkini ol Hazret-i Şâh-ı Rusûl'ün
Gül-i gülzâr-ı nübüvvet o kadem sâhibidir
Bahtiyâ durma yüzün sür kademe o gülün.Bahtî (Sultan I. Ahmed)

Hız.Âişe anlatır;"Yusuf'u görenler bıçakla ellerini kestiler,eğer onlar benim
Efendimi (Hz. Muhammed s.a.v) görselerdi,değil ellerini kesmek bıçağı
kalplerine saparlardı."

*Fuzuli de hayranlığını toprak olmakla dile getiriyordu;

- Dest-bûsi ârzûsuyla ölürsem dostlar,Kûze eylesen toprağım sunun anınla yâre su.

*"Kudûmün rahmet ü zevk u safâdır yâ Rasûlâllâh
Zuhûrun derd-i uşşâka devâdır yâ Rasûlâllâh" Hz. Hüdâyî.

*"Gönül yüz sürmek ister hâk-i pâye yâ Rasûlâllâh"

*"Cânım kurbân olsun senin yoluna

Adı güzel kendi güzel Muhammed" Yûnus Emre

***"Aşkın ile âşıklar, yansın yâ Rasûlâllâh" Yûnus Emre**

**MEHMET ÖZÇELİK
21-03-2015**

ÂDEM DÜNYADA – 6 –

Âdem dünyaya geldiğinde her şey ondan korkup kaçmaya başladı.

O da onların peşlerinden kaçtı.

Bazen ünsiyet etmek,bazen de onlarla hayatını devam ettirmek için...

Onları tanımak ve onlarla tanışmak için çok çaba harcadı...

Kolay olmadı bu...

Belli ki onlar Âdemi,Âdemin ise onları tanimasından önce tanımıştı...

Âdem dünyaya geldi,ne umdu ne buldu.

Geldiği yer hep taşlık,kayalık,kendisine her yönüyle zor ve yabancı idi.

Ünsiyet aleminden vahşet alemine bir geliş.

Dünyada her şey kan üzerineydi.Kan kokuyor,kan akıyor,kan davaları sürüyordu.

Herkes kan akıtmayı inadına sürdürüyordu.

Cennetten gelen Âdem,buraya nasıl alışabilirdi ki?

-Ve her şeyde bir denge.

Bu dünya ise kendisinin dengesini bozuyordu.

Her şey adalet terazisinde bir düzen içinde iken,düzene uymakta zorlanılıyordu.

Belli ki Âdemin buradan geldiği yere tekrar dönüşü kolay olmayacaktı.

Tuzaklarla dolu bir yolda seyredecekti.

Her adımında bir tuzakla karşılaşmış ve karşılaşmaya da devam edecekti.

O da ne tuzaklar!!!

Her iki hayatı bitirici tuzaklar.

-Avını bekleyen arslan mı dersin,döküntülerine saldıran sırtlan mı dersin, kenarda bekleyen kartallar mı diye düşünürsün,son artıkların kaldığı sinekler ve karıncalar...

Bir avı bekleyen yüzlerce avcı...

Bazen de avcının av olduğu bir avcılar ülkesi...

Gel de avlanma!!!

Uyanık olmak gerekti.

Tüm avcılardan kurtulma söz konusu olsa da,sonunda Azrail yakalıyordu.

Ölüm avı.Azrail avcısı.Hayat avcısı...

-Bütün olumsuzluklara rağmen,Rabbi onu terk etmemiş,yine onunla beraberdi.

Ona yol gösteriyor,kılavuzluk ediyordu.

İnsan Âdem sayesinde her şeyi burada öğrendi.

Kazak örmeyi nerede öğrenecekti?

Cennette ihtiyaç olmadığından,örme işine de girmeyecekti.

Kim tekstil fabrikası kurar ki?

Ekmek yapılır mıydı?

Baklava ve pasta yapma yoluna gidilmezdi.

Her şey hayal hızında insanın huzurunda hazır...

Hayatımızda olan her şeyi buna kıyas edebilirsiniz.

Buğday ne mübarek bir yiyecekmiş.

İmtihanda onun adı geçiyor.Hayatta o kullanılıyor.

Bir yandan nimet ve nimetin anası.

Nebatatın ilk atası..

Pastalar ve her çeşidi de ondan.

Oda insan gibi ham-pişme ve yanma devrelerine sahip.

Toprakla çok barışık.

Adeta iç içe.

Bizden veya biz her şeyimizle onanız.

Toprak en gözde maddelerini ona ayırıyor.Ona veriyor.

Ondan da bize veriyor.

Hayatın dengesi onunla kuruluyor.Hayatın dengesini o kuruyor.

Âdem zahir ve batın duyguya sahipti.

Artık içinde kıpırdayan iki duygu daha vardı;

Sâika ve Şâika.

Onlar kendisini coşturuyorlardı.

Bir yerlere doğru sevkediliyordu.

Ama nereye?

Havva-yı arıyor.Her şeyi arıyordu.

Sorabildiğini soruyor,göremediklerini Rabbisine arz ediyordu.

Sâika ile sevkediliyor,sürekli bir yerlere yönlendiriliyordu.

Belli ki,insanın vatanının haritasını çiziyordu.

Mekke-Filistin derken,Asya-yı yurt ediniyordu.

Şâika ile şevk ve iştiyak aşkını kaybetmemeye çalışıyordu.

Sâika içinde kuruyan çılı çırpıyı tutuşturuyor,kendisini harekete geçiriyordu.

Yoksa dayanmak ve ayakta durmak ne mümkün!!

Neden Havva ile Âdem uzun yıllar birbirinden ayrı ve uzak noktalara bırakılmıştı?

Nadasa mı bırakılmışlardı?

Aşk ateşini yakmak için miydi?

Ceza mıydı?

Hayatı tanımak için miydi?

Biri Serendib diğeri Cidde.

Bu bir nişanemiydi?

Yoksa bir şan mıydı?

Fakat yine de bir şey-di.

Cennet evinden çıkan Âdem ve Havva,dünya evine girdiler.

Cennet gibi olmuyordu.

Ancak kişinin aile hayatı,onun cennet hayatı idi.

Veya cehennemi...

Havva ayrılığıyla cehenneme sebep olurken,şimdi Âdemle cennet hayatı yaşıyorlardı.

Cennetten gelen ve oradan cennetimsi güzellikleri getiren Havva,Âdeme cenneti nisbeten unutturuyor,eskisi gibi olmasa da...

Ancak zamanla çocukları üzerinde şeytanın ektiği şeytani duygular,dünyaya aid nefsanî istekler o aileyi gölgeliyor,bazen çekilmez haller alıyordu.

Zamanla dünya âhirete ve cennete nisbeten,zindan halini alıyordu.

İnsanoğlu hem kirleniyor hem de kirletiyordu.

Dünyanın bu sıkıcı hali,vatanı asliyesi olan cennete şevk ve iştihakı arttırıyordu.

Dünyada kopan kıyametler,büyük kıyameti tetikliyordu.

-Havva cennetin yolları üzerinde seyrediyordu.

Dünyaya gelip anne olmasıyla,artık cennet onun ayakları altına seriliyordu.

-Âdem niye gelmişti dünyaya?

Unuttuğu bir şey mi vardı?

Bir şeyler götürmek için mi geldi?

Hasreti,ayrılığı,elemi,vs tadıp,cenneti ve nimetlerini anlamak ve tanımak için miydi?

Cennette olmayanları,zıdları almak ve anlamak için mi?

Çünkü her şey zıddıyla bilinir.

Cennet nimetlerinin anahtarını almak için mi geldi?

Çocuk sevgisini farklı olarak tatmak için mi?

Belli ki buraya gelmek burası için değil,doğrudan gideceği yer içindi...

Her şey orayı inşa içindi.

Malzemeler buradan gidecek,orada gerçekleşecekti.

Dünya Âdeme hareket kattı.

Farklılıklar bir hâle ve desen oluşturdu.

Gök kuşağı...

Havva Âdemin geleceği oldu.

Geleceğini onda buldu.

Geleceğini onunla sürdürdü.

Havva Âdemin tarlası,dünya ise Âdem oğlunun tarlası oldu.

-Herkes neden kaçıyordu Âdem ve Âdem oğlundan?

Onlarda mı yabaniyet yoksa bizlerde mi?

Ortada bir gariplik vardı.

Allaha isyan eden bu insan,kim bilir bize neler yapar,mı diyorlardı?

Alışanı bile uzun çabalar sonucu ünsiyet edebiliyordu.

Âdem oğlu öyle olmadığını isbat etmeliydi.

Oysa bu da kolay değildi.

Denizin dibindeki balıklar bile,insanların kendi rahatlarını bozduklarından şikayet ediyorlardı.

Balıklar bile kendilerini parçalayıp yutacak olan diğer balıklardan değil de,insan oğlundan çekiniyorlardı.

Suda çok rahat gezinip yüzüyorlar.Âdem oğlu oraya bile el atıyordu.

Nedir bu canlıların insan oğlundan çektikleri!!!

İnsan hem çekiyor ve hem de çektiriyordu.

-Hem en seçilmiş i o,hem de en dökülmüşü.

İsmi gibi hem enis hem de en canı.

Öldürdüğünde bile bir anda yüz binleri öldürebiliyor.

Köpek balığı,sırtlan,arслан bile bir sürüye girdiğinde sadece birisini avlıyor.

Demek ki bu insan oğlunda bir sır,bir cevher var ki,onu kıymetli yapıp,öne çıkarıyor.O değeri o insanlık içinden çekip çıkarıyor.

Bir yandan cenneti,diğer yandan da cehennemi netice veriyor.

Demek ki Âdem ve Havva bu dünyaya;oraya adam yetiştirmek ve eleman göndermek için gelmişlerdi.

İkisi de kendisine münasip maddelerle dolacaktır.

Âdem ve Havva da kendi içlerindeki zıtlıkları adeta cennet ve cehennemi taşıyorlardı.

O kökten gelen meyveler,farklılık arz ediyordu.

-Âdem aşılmalı ve çeliklenmeliydi.

Rabbinden bir ruh olmanın ve almanın esintisiyle,esip kavurdu.Her şeyi savurdu.

Kibir abidesi olup,her şeyi küçük gördü.

O Kabil oldu.

Habil ise ses oldu,nefes oldu.

Esintisiyle eşyayı okşadı,,kokladı,kokular saçtı.

Biri güneş oldu,biri don..dondurdu.

-Tıpkı güneşle mücadeleye giren rüzgarın durumu gibi.

Kendisinin üstün olduğunu söyleyen rüzgar,esip bir insanın üzerindeki uçuşturmaya çalışırken,o kişi daha fazla korunup sarmalanmakta,atması zorlanmaktadır.

Güneş ise sıcaklığıyla bir doğup sıcaklığını arttırdıkça,o kişi üzerinde bulunan her şeyi indirmiş,zorlama da olmamıştı.

MEHMET ÖZÇELİK

24-03-2015

İNSAN TAVINDA DÖVÜLÜR – 7 -

İnsan dünya tavında dövülmeliydi.

Bir yandan olurken,diğer yandan da üstündeki pasları atmalıydı.Kirlerini dökmeliydi.

Bu insana bir yandan su verilmeli,bir yandan ateşe konmalı,bir yandan da tavında,çekicin altında dövülmeli,dövülmeli,dövülmeliydi.

İnsan bu dünyaya tavında dövülmeye geldi.

-Adamın biri bir kış günü,bir kişinin yeni doğmuş çocuğunu soğuk suya batırıp çıkardığını görünce;ne yaptığını,böyle yapmakla çocuğu öldüreceğini söyler.

O şahıs ise;böyle yapmakla çocuğu çeliklediğini,ileride zorluklara ve soğuklara karşı dayanıklı kalacağını söyler.

Bir zaman sonra kendisinin de bir çocuğu olur.

Kış günüdür.Yeni doğmuş çocuğunu çeliklemek amacıyla soğuk suya batırıp çıkarır.

Çocuk sudan çıktığında ölmüştür.

Duruma hayret eden bu şahıs,önceki adamı bulur ve durumu ona anlatır.Nedenini sorar.

-Bizimkinin anne ve babası da çeliklenmiş,oysa sizinkinin anne ve babası çeliklenmemiş olduğundandır,cevabını verir.

Bizler de Âdem boyu çelikliyiz.Dededen ve neneden itibaren.İnsanlık tarihi boyunca.

Çelik gibiyiz.

Bunca hayasız akına karşı,göğsümüzü siper ederiz.

Âdem cennet hayatında öğrendiği cevapları özledi.

Zira hiç soru ve sorun yoktu.

Hep cevaplarla haşır-neşirdi.

Şeytanın kibir ve inadı,Âdemi testle sınaması sonucu,kendisi gibi Âdemin de sorulara tabi tutulmasını istedi.

Âdemin cevap anahtarına kendisinden de bir parça konulmasını istedi.

Kitaba giren şeytan,testlerde de yerini almıştı.

Yanlışlarla,soru ve sorunlarla da sınınsın,devamlı yanlış işaretleyebilecek nefsi de devrede olsun,dedi.

Kabul edilmişti.

Neticesi itibariyle hayırdı.

Elbette dökülenler ve döküntüler olacaktı.

Âdem ikinci defa soru ve sorunlarla karşılaşmıştı.

Birincide meleklerle girdiği imtihanı kazanmış;

İkincisi ise daha zorlu bir sınav olan şeytan faktörüyle karşı karşıyaydı.

Her şeyi yıkmaya bina edilen bir şeytan ve avaneleriyle gel de baş et!!!

Âdem şeytanla olan ilk sınavında sendeledi.

Yanlış işaretleyip,ağaca yaklaşmayı en doğru cevap olarak gördü.

Doğruları doğuran yanlış cevap...

Kader gelmiş,göz kör olmuştu.

Tıpkı çocuk Musa-nın tepsideki elmasa eli uzanırken,kaderin değiştirmesiyle kor ateşi eline alıp ağzına götürmüş,bir ömür boyu peltak kalmıştı.

Ancak bu durum onun hayatını kurtarmıştı.

Allah da Âdemden yanaydı.

Şeytan tek soru ve sorunla yetinmedi.Sürekli sorular ve sorunlar üretmeye başladı.

Sanki mel'un soru ve sorun bankası idi.

Sorular-cevaplar,sorular ve cevaplar derken epey kaybedenler,finale kalmalar, kabiliyetsizler ortaya çıktı.

Ancak hiç de küçümsenmeyecek nice kahramanları netice verdirdi.

İşte o kahramanlar bu soru ve sorunlarla ortaya çıktı.

Zorlu dönemler zorlu insanlar yetiştirmiş.

Öyle de oldu.

Nebiler-Sıddıklar-Şehidler-Salihler bu kutlu yolun mutlu yolcuları oldular.

Testte şıklar işaretlenirken,kimisi madem verilmiş,o halde hepsini veya herhangi birisini işaretlerim derken,kimi de rast gele işaretlemede,işi ciddiye almamaktaydı.

Bütün soruların en az dokuz doğru cevabı,bir de yanışı vardı.

İşin güzel tarafı,her doğru bir yanlışı götürüyordu.

Bazen bir doğru on sayılıyor,bazen de otuz bine kadar çıkıyor,bir ömre bedel kabul ediliyordu.

Yanlıklar bir yanlış olarak kalıyordu.

Şaşılacak bir şey varsa,oda bunca doğrular içerisinde yanlışı yapmaktı.

-Ancak şeytan durmuyor.Âdemin önüne Allaha giden yolda hile taşlarını döşemeye devam ediyordu.

O da hırsla...

O maniler doğru cevaplarla birer birer kaldırılmalı,O'na giden yollar açılmalıydı.

Bütün yollar O'na çıkıyordu.

O'na giden yollar mahlukatın nefesleri sayıncaydı.

Allah kendisine gelen tüm yolları açık bırakmıştı.

24 saat açıktı.

-Sadece –Hammaletel Hatab- misali,Ebu Leheb-in karısı Ümmü Cemile-lerin yollara,kanatması için döktüğü dikenler incitiyor,kanatıyordu.

Kimilerinin kan kaybından,kaybetmesine sebep oluyordu.

Şeytan insanın içindeki kendisine benzeyen aşk ateşini sürekli körükledi.

Temiz olan aşkı kirletti.

İlahi aşktan,düşüre düşüre hayvani aşka indirdi.

Gönülleri incitti.

İnsanların arasına aşkla tefrika tohumları ekti.

Mevla ile araya Leyla-yı koydu.

Leyla engel değil,gölgeydi.

Mevlaya gölge düşürdü.

Bir ömür boyu Mevlasız Leylalarla insanları avuttu.

-İnsan aşkla yandı,aşkla yaktı.

Aşk bir ağaç oldu,dal budak saldı.

Aşkın adı bazen para,araba,ev,eşya oldu.

Aşğın yöneldiği şey,onun maşuku oldu.

Başkalarının gözünde kara kuru bir kız olan Leyla,mecnunun gözünde bir güneşti.

Aşkın ateşi yükseldikçe,güneş ışığını maşukundan alır oldu.

Aşk galib geldiğinden kimse mecnunun adının Kays ibni Mülevvah olduğunu, Leyla-nın ise,gecede gelen,geceye aid olan Leyli midir yoksa Leylâ binti Mehdî b. Sa'di'l-Âmirî'midir?

Kimse onu düşünmedi bile.

-Anlatıldığı üzere,hayatının sonunda Leyla-yı bulan Mecnun;

Buldum Mevlayı/Neyleyim Leylayı,der.

Mevlayı bulmaya yarayan Leylalar kıymetlidir.

O Leylalar o aşka değer.

-Maşukunu bulamayanlar onun gölgeleri ve hatıralarıyla avunmaya çalışırlar.

-Bu aşta Habil-le Kabilin farkı şuydu;

Habil geldiği yerin aşkıyla yanarken,Kabil buranın ateşiyle yanıyordu.

Dünyanın hali ne kadar garipmiş ki;Babanın gördüğü cenneti,oğul Kabil görmeyip veya görmezden gelerek inkâr edip kabul etmiyordu.

Demek maşuk insanın gözünü kör edip,aklını perdeliyormuş.

Çok rahatlıkla;-Kim gelmiş ki oradan,diyor,babasının anlattığı hatıraları unutabiliyordu.

-Âdem ve Havva için gerçekten zor ve güçtü.

Taşınması dağları yüklenmekten daha zordu.

Bütün insanlığın acısını,ateşini aklında ve gönlünde taşımak,bu omuzlara ağır gelirdi.

Ancak unutma,evlatlıktan düşmeler yükünü biraz hafifletiyordu.

Nuh da Allaha yalvarmış,oğlu Kenanı Rabbinden istemişti.

Allah cevaben,küfür sebebiyle onun kendi evladı olmadığını,evlatlıktan düşüğünü ve çıkarıldığını bildirmişti.

-Sevinçler ona nefes aldırıyordu.

Bütün bu insana isabet eden musibetler,hep imtihan içindi.

Ayırmak,ayrıştırmak içindi.

MEHMET ÖZÇELİK

25-03-2015

İLLALLÂH – 8 -

FİNAL

Kabil babasının oğlu olduğunu gösterdi.

Yalnız bir farkla;

Âdem tövbe ve pişmanlık içindeydi.

Kabil sadece pişmandı.

Kibri onu tövbeye yöneltmedi.

O yolu açık bıraktı.

Kan durmadı.

O yolda akmaya devam etti.

Kalemler bitmiyor,kelâmlar bitmiyor.

Kelâmların sınırlı haline,kalemler yetmezse,ya sınırsız haline ne demeli?

Bilgisayarı devreye koymalı!

Zamanla bilgisayarın hafızası da yetersiz kalıyor.

Bu sefer yedek hard diskler ve onun geniş hafızalarıyla bu işler götürülüyor.

Bu durum gösteriyordu ki;kelâm bitmeyip devam ettikçe,hacmi geniş harici hard disklerde devreye girecektir.

Levh-i Mahfuz...Ana hard disk...

-Rabbin kelâmını ise;denizler mürekkep olup yazsa ve bitse,arkasından yine aynı destekle gelse bitirememektedir.

Ne ağaçların yaprakları kağıt olarak ve ne de ağaçlar kalem olarak bunu bitirememektedir.

İnsanda bu sonsuz kelâmdan bir nokta var.

Alemlerin hard diski o noktaya yeterli gelmiyor.

Nokta o alemleri yutuyor.

-Kelâm böyle olduğu gibi,onun gücünde ne yaptırmıyordu ki!

Dağları deviriyor,yerleri ve gökleri hiddete getiriyor,demiri bile kesiyordu.

Sözün gücü,gücün sözü oldu.

**Söz ola kese savaşı söz ola bitire başı
Söz ola ağılı aşı bal ile yağ ede bir söz.**

-Sözle güçlendi,güç söz oldu.

Sözü her yere geçti.

Bazen sözü kendisine bile geçmezken,nice gönülleri delip geçti.

Allah sözleri seçti.

Sözüne kattı.

Söz verdi.Söz aldı.Söz dedi.

Sözü dedi.Sözle dedi.

Şu insanın içinden neler taşıyordu ki;ağzından çıkan bir söz,bazen özünü ifade ederken,bazen de ateş ve lav oluyordu.

-İçinde nasıl bir okyanus taşıyordu ki;sözüyle çokları boğuyordu.

-İçinde nasıl bir fırtına ve bora taşıyordu ki;çoklarını savuruyordu.

-Her şey sözle başladı ve sözle bitti.

Bu son sözüm olsun..İlk sözü çoktan söylemişti.

Son söz şimdilik son söz olarak kaldı.

Aslında daha nice sözlere de gebe idi.

Ve her şey yine sözle bitecek.

-Ol- dedi ve her şey oldu.

-Kıyam et- diyecek,her şey yok olacaktır.

-Söz eylemlerin anası oldu.

Hep hareket ve iş doğurdu.

Söz davet oldu,Havva doğurdu.

Söz feryat oldu,Kabil boğuldu.

Söz yaprak oldu,soldu.

Ağaçlar yapraklarını döktü.

Bir yaprak bile,bir kader ve bir sözle düştü.

Bizden olan toprak,bize uymayan şeyleri de bize veriyordu.

Verdikleri bazen acı,bazen eşkimsi,bazen de kurtlu oluyordu.

Acaba bu toprağın memnuniyetsizliğinden miydi?

Kirletilmiş miydi?

Kabilin akıttığı kandan mıydı?

O kan mı ki yiyenleri boğuyor,havayı kirletiyor,eti kokutuyor,suyu bulandırıyor, ateşi har-hyordu?

Toprak kan davası mı güdüyordu?

Hiçbir şey bir şeysiz değildi.

Her şey bir şeyle alakadardı.

-Kerbelâ bir kere olmuş ve bitmiş değildi.

Hâla kerbü belâ olmaklığını sürdürüyor.Iraklıların bir an olsun beladan başları ayıkmıyor.

Kâbe gibi ilâhi evin olduğu yerde kan döküldü.

Ondan sonra bir daha orada kan dökülmesi yasaklandı.

Orası bir sit alanı ilan edildi.

Dokunulmaz olmalı,kirletilmemeliydi.

Mescid-i Haram..Haram alan oldu.

Cahiliye döneminde bile uygulandı.Yerlere ve aylara riayet edilip,kan dökülmesi yasaklandı.

Günah ilahi alana tecavüz olduğu için yasaklandı.

Kan haram kılındı.

Belâ bir imtihandı.

Kerb-ü Belâ..Katmerli bir imtihan..

Kabil imtihanın başlangıcıydı.

Âdemle kabul edilmişti bu imtihan...

Dünya ve toprak Kabilin akıttığı kanı yuttuğu andan beridir,hep kan kusuyor.

Habilin kanı yerde kalmamış,kan tutmuş,kanı tutmuş,Kabiller hep kan kusmuştu.

Habilin kanı,Kabilin boğazında kaldı,düğümlendi.

Adeta onu boğdu.

Düğümü çözecek kan sahibi Habildi.

-Güller kırmızıya boyanmıştı.

Yapraklar kırmızıdan hüznünü alıyor,hüzünle boyanıyorlardı.

Kırmızı renk ayrıcalıklıydı.

Kan kırmızısı..Kan rengi..

Kan gibi...

Artık her şey kana teşbih ediliyordu.

Kanlı-kansız...

Kan rengi çay.Dem-li çay.

Çay bile dem yani kan ile tesmiye ediliyordu.

Kan veriyor,can veriyordu.

-Allah kurbanı emretmişti.

Kendisine adanmasını istemişti.

Sırf kan akmasın diye...

Bir yandan bedel olsun,

Diğer yandan tiksinsin diye...

-Dünya kan dökmekten,

Kan vermeye vakit bulamadı.

-Keşke yapmayalım yerinde,yapalım sıralayabilseydik.

-Kötülükleri yapmaktan iyilikleri yapmaya,kötülükleri engellemekten,iyilikleri dizmeye vakit bulamadık.

Anne niye bu kadar üstündü;

Canından can,kanından kan verdiği için midir cancağazım.!

Sütü dahi kandı..Kandan dönüştü süte..

Kan bozuk olursa,sütte bozuk olurdu..

Südü bozuk!!!

Kader kederi götürmek içindi.

Keder kederin neticesi değil!!

Sebebi.

Yani kader keder değil.

Safadır o...Safadandır o...

Saf kandır.

-Âdemin suçu keder ve kederden miydi?

Âdem niye suç işledi?

Yoksa Efendiler Efendisinin gelmesine gebe miydi o işlenen suç?

Son perde.

Bir varmış bir yokmuş.

Hak ve Hakikat varmış,Küfür-dalalet ve kan kalmış.

Vakti zamanın birinde,bir Âdem varmış.

Hayat onunla başlamış.

Havva ile devam etmiş.

-Benî Âdem...

Gele gele nihayet,

Kapanış...

Kimisi için yeni bir

Açılış...

Kimisi için de ebedi bir

Kapanış...

-Oluklar çift,birinden nur akar,birinden kir...

-Finalle beraber yeni bir sayfanın

Açılışı...

Etrafa her şeylerin saçılışı...

Gizliliklerin,

Fâş oluşu...

Selamete cennete gidiş...

Melâmetle cehenneme giriş...

MEHMET ÖZÇELİK

26-03-2015